

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 1

Uke 26 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Bjørn og Paramananda, Moss 1989. Foto: Torleif Sund.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org
<http://www.tronuni.org/nb/nyhetsbrev>

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
”... slik rishiene puster”
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
”... vi er nesten den samme ...”
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt ”Jeg”

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
”Sjel” og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Kjære leser,

Hvem er jeg egentlig? – bakenfor navnet mitt og den identiteten i samfunnet som alle kjenner?

Hvor kommer jeg fra, og hvor går jeg hen når livet mitt er over?

Hva er dette livet og *hvorfor*?

Gjennom hele livet har slike fundamentale og eksistensielle spørsmål fulgt meg og vært absolutt nødvendige for meg å få svar på. Jeg tenkte ikke så mye på eller omkring en Gud, og hadde ikke særlige forestillinger i den retningen. For meg var den endelige sannheten bakenfor alt det kjente, det som virkelig betydde noe. Søken etter 'Sannheten' med stor 'S' har hele tiden drevet meg fremover, dypere og høyere. Og på denne smaleste av alle stier fikk jeg veiledning og hjelp fra en nær og kjær venn, som på en måte var manifestasjonen av den sannheten jeg søkte – ut fra mitt eget innerste indre.

Her i denne boka deler jeg med deg de opplevelsene og erfaringene jeg har hatt med et av de mest unike og bemerkelsesverdige menneskene som noensinne har levd på denne planeten, men som ennå ikke er kjent i verden: **Swami Paramananda**. Han blir med dette introdusert til lesere i Vesten og den øvrige verden utenfor India. Samtidig er det fra først til sist en beskrivelse av mitt eget indre landskap, fordi det er den eneste virkelige referanserammen jeg har i min uavbrutte søken etter sannhet.

Under skriveprosessen fant jeg tidlig ut at hvis jeg skulle være absolutt helt ærlig og rettferdig overfor Paramananda i mine beskrivelser av ham, måtte det aldri være tvil om at fremstillingen fremkommer slik forfatteren ser og opplever den. For uansett hvordan vi vil velge å presentere et slikt stoff som dette, vil det på en eller annen måte alltid bli preget og farget av den som skildrer og skriver. Full objektivitet vil aldri være helt mulig. Derfor tok jeg like godt skrittet fullt ut og formet det hele som en selvbiografi, istedenfor at jeg skulle forsøke å skrive en ren biografi over Swami Paramananda, som ellers ville føles umulig å fullføre.

Det aller meste av manuskriptet til denne boka ble skrevet våren 2015 på Shantibu i Tronsvanglia i Alvdal, støttet av daterte notater jeg har tatt vare på gjennom mange år. Men så ble det viktig for meg å skrive biografien til Swami Sri Ananda Acharya (1881-1945) til 100-års jubileet for hans komme til Alvdal, på foråret i 2017. Og den boka måtte utkomme først, før denne, fordi historiene hører sammen. Dette vil bli tydelig i det kapitlet som omhandler Sri Ananda inne i boka. Alt som omhandler

Paramananda er kun mine egne opplevelser og erfaringer med ham, og historier han selv har fortalt meg fra sitt liv. Der hvor jeg en ytterst sjelden gang har opplysninger fra andre, er dette tydelig bemerket.

De som tradisjonelt har beskrevet store sjeler og såkalt 'hellige personer', har ut fra sin store respekt hatt for uvane å beskrive disse i altfor høytidelige ordelag, og dermed straks skapt en avstand til leseren. Det inntrykket man gjerne sitter igjen med etter å ha lest om slike personer, er at deres liv er helt fjernt og uaktuelt for de fleste andre. Dette har jeg helt og holdent unngått. Mitt mål for skrivingen har hele tiden vært å beskrive alt så autentisk som mulig, for å kunne skape gjenkjennelse og kontakt hos leseren. Slike personer er alltid mye nærmere deg enn du tror!

Derfor håper jeg at du som leser, vil lære å kjenne, i hvert fall i noen grad, Swami Paramananda, og at du samtidig vil kunne dra nytte av de personlige erfaringene jeg selv har gjort gjennom min søkeprosess og mitt samvær med Paramananda.

God lesning!

Tronsvangen Seter, Alvdal, Norge,
sommeren 2021.

Bjørn Pettersen.

Bjørn og Paramananda, Ranchi, Bihar, India, juni 1983. Foto: Devendranath.

Forvandlingens kondor

Det var natt. Jeg satt ved skrivebordet på rommet mitt i 2. etasje i barndomshjemmet og så tomt ut av det åpne vinduet. Alle de andre i huset sov, og alt var helt stille. Foran meg på bordet lå en skarp kniv som jeg tenkte å bruke på meg selv for å gjøre slutt på mitt miserable liv. Ikke på noen måte hadde jeg kunnet finne noen mening med dette livet, selv om jeg hadde prøvd aktivt siden jeg var fjorten år gammel – siden den gang da noe "ille" hendte som jeg selv var skyld i med overlegg (det var ingenting annet enn typiske guttetreker iblandet litt hærverk), og jeg fikk et kraftig oppgjør fra mine foreldre, mens min tre år eldre søster, Kristin, som hadde vært passivt vitne til det hele, kom til meg etterpå om natta mens jeg lå i senga mi badet i tårer og fortalte meg med stor forståelse og medlidenhet at på tross av alt dette forferdelige som hadde skjedd, elsket Jesus meg.

Jeg ble "omvendt" der og da, og Jesus ble mitt store ideal. Men etter flere år i forskjellige kristne miljøer var jeg bare blitt frustrert og lei av det som jeg oppfattet som kunstighet, sneversynthet, forknytthet, intoleranse og fordømmende holdninger hvor det aller meste var synd og syndig. Og da jeg var 20 år, da jeg gjennom nye venner ble introdusert til lettere narkotiske miljøer, føltes det naturlig for meg å legge min kristendom av lover og regler midlertidig på hylla, og utforske den nye verdenen av cannabis uten hemninger og fordommer. Et intenst og temmelig "frikete" år fulgte med grensesprengende mentale opplevelser og en gjennomgripende forandring i livet mitt. Men heller ikke her fant jeg noen mening, og da min utforskning etter dette året helt opphørte, følte jeg meg minst like fremmed i verden som det jeg stort sett hadde gjort gjennom hele livet tidligere.

Det var den siste dagen i mai i mitt 21. år. Der satt jeg altså i mitt livs natt og ønsket å gjøre det slutt for "alltid", dypt absorbert i håpløse tanker om mitt livs totale meningsløshet. Jeg var syk med halsbetennelse og hadde feber med over 40 grader Celsius som var tiltagende. Jeg satt og stirret og stirret på kniven som var tatt ut av slira, ferdig til bruk, og gled lenger og lenger inn i en meditativ tilstand som igjen gled over i en slags visjon. Med ett så jeg meg selv ta kniven for å kutte over mine pulsårer, og min intuisjon sa meg at jeg måtte kutte på langs av åra og ikke på tvers, slik de fleste gjør og derved mislykkes. Men først ville jeg fortelle verden hva som er sannheten med dette livet, og det skulle skrives ned med mitt eget blod. Jeg rispet meg litt med knivspissen i venstre hånds pulsåre, dyppet en fjærpenn i blodet som piplet fram

og skrev med mitt røde blod på stivt pergament. Dette var mitt testamente – mitt budskap til verden – hvor jeg hyllet naturen og de uskyldige dyrene, som alltid hadde vært mine venner, på den ene siden, og ga uttrykk for den dype skuffelsen over menneskets ufullkommenhet og menneskesamfunnets meningsløshet, på den andre siden. Slik skrev og skrev jeg, side opp og side ned, inntil jeg etter mange slitsomme timer og flere hundre sider endelig var fornøyd og følte at det var fullbrakt. Da la jeg bort fjærpennen, tok kniven på ny og lagde raskt to store kutt på langs i begge mine armpulsårer. Trykket var enormt, og blodspruten sto opp som en søyle og sprutet over hele rommet. Det pumpet og pumpet ut med blod, og alt, absolutt alt rundt meg, ble helt intenst rødt. Jeg så alt som gjennom en vakker, dyp rød dis og kjente at mine krefter raskt ebbet ut, og at livet var i ferd med å forlate kroppen min. Akkurat da kjente jeg noen veldige klør som boret seg dypt inn i skuldrene mine, og jeg så en kjempemessig kondor løfte meg opp fra stolen og bære meg på enorme vinger opp mot det uendelige blå. Jeg så rommet, barndomshjemmet, Jeløya og alt forsvinne langt, langt under meg, og så husket jeg ingenting mer.

Hva hadde skjedd? Etter noe som hadde fortonet seg som en liten evighet, fant jeg meg selv like hel i senga, og ute skinte sola høyt på himmelen. Hadde jeg virkelig ikke tatt livet mitt likevel? Jeg undersøkte håndleddene mine igjen og igjen. Hadde jeg dukket opp i en annen dimensjon eller på "den andre siden"? Jeg skjønnte absolutt ingenting – hva i all verden var dette? Jeg var helt bombesikker på at jeg hadde sittet ved skrivebordet mitt med kniven, og at jeg faktisk hadde kuttet opp håndleddene mine. Så hvordan hadde jeg da havnet i senga, og hvorfor var det ingen kutt og ikke noe blod? Det hele virket ganske uforståelig for meg, og med en gang føltes det rett og slett skuffende å våkne opp til dette livet igjen. Men etter denne intenst skjellsettende opplevelsen hadde jeg en dyp og gjennomgripende følelse av å være blitt født på ny eller å ha begynt på nytt i livet. Jeg var også helt feberfri og frisk fra halsbetennelsen, og det føltes nesten helt merkelig å leve, som om alt var helt nytt. "Selvmordet" hadde selvfølgelig foregått kun i mitt sinn eller utelukkende på det mentale plan. Men for meg hadde det føltes helt fysisk virkelig, noe som også var utgangspunktet for, og intensjonen bak, denne handlingen. Dypest inne hadde jeg sikkert ikke hatt mot nok til virkelig å gjøre noe så drastisk og meningsløst som et selvmord, som selvfølgelig aldri løser noen problemer, men i min intense depresjon og håpløshet hadde jeg kommet inn i en selvhypnotisk tilstand hvor det meste er mulig. Menneskets sinn inneholder alt og er et stort mysterium.

Huggormens budskap

Et snaut år etter dette gjennomgikk jeg en tre ukers streng faste. På den femte fastedagen gikk jeg en tur ut i skogen i det flotte vårværet med strålende solskinn, og kom etter hvert til en av de kjente og kjære strendene på sydspissen av Jeløya ved Moss hvor jeg bodde. Stående helt nede i vannkanten, var det plutselig som om det flommet en underlig glemselens bølge innover meg, og da jeg snudde meg og så innover land, var det akkurat som om jeg var strandet på en øde øy for lenge, lenge siden. Det var som om jeg var kommet tusener av år tilbake i tid og var det første menneske som kom til denne stranda. Alt var helt stille i den tidlige morgenen, og jeg var helt alene i den vakre naturen som var som innhyllet i en mystikkens slør. Jeg så meg undrende omkring som om jeg aldri hadde vært der før og alt var helt ukjent. Fra rullesteinene i fjæra gikk jeg sakte og årvåkent oppover stranda og inn i skogen ovenfor. En sti ledet meg til ganger i lavaformasjoner opp på små, åpne åsrabber som badet i solskinn.

Og der, midt på stien, lå en voksen huggorm og varmet seg i vårsola etter en kald vinter i dvale. Da den ble var meg, kveilet den seg opp og så på meg med løftet hode. Jeg gikk forsiktig bort til den og satte meg rolig ned like foran den mens jeg godsnakket til den i mitt sinn. Og slik ble vi begge sittende rolig overfor hverandre mens vi så hverandre dypt inn i øynene, og mens huggormen beveget hodet sitt sakte fra side til side. Jeg konsentrerte meg om ikke å fokusere blikket, men med ormen i sentrum forsøkte jeg å beholde oppmerksomheten i hele synsfeltet samtidig. Slik satt jeg urørlig i en halvmeditativ tilstand, fullstendig absorbert i nuet, mens huggormen ledet meg inn i en slags visjon.

Jeg aner ikke hvor lenge vi ble sittende slik og kommunisere, for følelsen av tid ble etter hvert helt borte, men hva denne slangen fortalte meg eller viste meg, er nesten helt ubeskrivelig. En ufattelig følelse av enhet med alt liv ble etter hvert sterkere og sterkere i meg. Alt rundt meg var som forgreininger eller utstrekninger av meg selv og jeg av dem igjen – alt sammen nøye sammenvevd av et fint, transparent nettverk av glinsende silket-

råder, omtrent som i et tredimensjonalt, altomfattende spindelvev. Og disse trådene var som rette linjer som gikk ut overalt i verden. Det var en slik fantastisk samfølelse av enhet med alt liv hvor alt hørte sammen og var forbundet med hverandre i en likeverdig og enhetlig virkelighet. Til slutt klarte ikke kroppen min å forbli i denne tilstanden lenger, og jeg takket en stille bønn til farvel til min gode visdomsvenn som akkurat da stoppet sin sidegående hodebevegelse og i stedet sendte meg et samtykkende nikk. På det tidspunktet hadde jeg helt og holdent kommet tilbake til mine fulle fem. Jeg reiste meg sakte opp og gikk derfra på en så varsom og forsiktig måte som jeg aldri noen gang hadde gjort før, og var plutselig så uhyre redd for å komme til å trække på noen maur eller gresstrå, eller på noe annet av Guds ufattelig dyrebare liv.

Dette hendte våren 1977 da jeg gikk i mitt 22. år og gjorde opp status for livet mitt. Jeg hadde lenge tenkt at jeg hadde gått så mange år på skole uten å lære noe som hadde betydning for meg som menneske – noe som var betydningsfullt for meg selv. Alt skulle bare være viktig for samfunnet – for en slags 'økonomisk kabal' som skulle gå opp på vår bekostning. Ingen steder hadde jeg lært noe om hvordan jeg skulle kunne mestre mitt sinn og min kropp, og bli kjent med min egen sjel. Og aldri hadde jeg i oppveksten hatt venner, miljø eller impulser som kunne stimulere meg på denne måten. Dette var før den alternative bevegelsen hadde etablert seg i Norge og før "New Age" for alvor kom med sitt mylder av "spirituelle" tilbud og åndelige sirkus. Det som var kjent på den tiden, var "hippier" og "frikere" som reiste til ashramer i India for å få åndelig veiledning fra diverse guruer. Den eneste kjennskap jeg hadde til India og yoga, var ei svært enkel bok om hata-yoga skrevet av en syd-inder, som jeg hadde lest da jeg var femten, men som hadde vekket en veldig lengsel i meg og gjort et dypt inntrykk.

Etter den nevnte fasten i april det året, bestemte jeg meg derfor for å forlate alt det gamle og kjente, og reise ut i den store verden for å finne en person som kunne hjelpe meg til å finne meg selv og gi meg svar på alle mine presserende filosofiske spørsmål om livet. Jeg hadde en svak intuisjon om at et eller annet sted der ute fantes det en som kunne hjelpe meg, og jeg tok altså en avgjørelse som skulle komme til å forandre hele mitt liv.

ORDLISTE

ashram – åndelig senter eller samfunn.

guru – 'fra mørke til lys'; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.

hatha-yoga – den yogaen som harmoniserer de to kroppssidene, ved fysiske kroppsovelser og pusteøvelser; den mest kjente formen for yoga i Vesten.

Paramananda - 'Fullstendig velsignelse' eller 'absolutt lykksalighet' eller 'fullkommen ekstase'.

yoga – 'forening'; åndelig vitenskap som forener det individuelle med det universelle i mennesket; det andre av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi, etablert av Rishi Patanjali.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.